

Françoise Sagan

BON DIA, TRISTESA

Traducció de Josep Maria Pinto

V I E N A

EDICIONS

CAPÍTOL I

Dubto a posar el nom, el bell i greu nom de tristesa, a aquest sentiment desconegut el tedi i la dolçor del qual m'obsedeixen. És un sentiment tan complet, tan egoista, que quasi em fa vergonya, i això que la tristesa sempre m'ha semblat honorable. No la coneixia, però sí que coneixia el tedi, l'enyor, més rarament el remordiment. Avui, alguna cosa es replega sobre meu com una seda, enervant i dolça, i em separa dels altres.

Aquell estiu, tenia disset anys i era perfectament feliç. Els «altres» eren el meu pare i l'Elsa, la seva amant. He d'explicar de seguida aquesta situació que pot semblar falsa. El pare tenia quaranta anys, en feia quinze que era vidu; era un home jove, ple de vitalitat, de possibilitats i, quan vaig sortir de l'internat, dos anys abans, no em costava entendre que visqués amb una dona. Em va costar una mica més acceptar que canviés de dona cada sis mesos! Però ben aviat, la seva seducció, aquella vida nova i fàcil i les meves

disposicions naturals m'hi van portar. Era un home lleuger, hàbil en els negocis, amb una curiositat constant per coses que el cansaven de seguida, i que agradava a les dones. No em va costar gens estimar-lo, i tendrament, perquè era bo, generós, alegre i ple d'afecte cap a mi. No imagino un amic més bo, ni més entretingut. En aquell principi d'estiu, fins i tot va tenir l'amabilitat de demanar-me si la companyia de l'Elsa, la seva amant d'aleshores, em disgustaria durant les vacances. No vaig poder fer altra cosa que encoratjar-lo, perquè coneixia la seva necessitat de dones i, d'altra banda, l'Elsa no ens cansaria. Era una noia alta, pèl-roja, mig criatura, mig mundana, que feia de figurant en els estudis i en els bars dels Champs-Élysées. Era amable, prou senzilla i sense pretensions serioses. D'altra banda, mon pare i jo estàvem massa feliços pel fet de marxar com per objectar cap cosa. Havia llogat una gran vil·la a la vora del Mediterrani, blanca, aïllada, encisadora, que des de les primeres calors del mes de juny ja ens feia somiar. L'havien construïda sobre un turó que dominava el mar, amagada de la carretera per una pineda; un camí de cabres baixava a una caleta dau-

rada, encerclada de penyals rojos on el mar es gronxava.

Els primers dies van ser enlluernadors. Passàvem hores a la platja, esclafats de calor, adquirint a poc a poc un color sa i daurat, llevat de l'Elsa, que es posava tota vermella i es pelava enmig d'uns patiments espantosos. El pare executava moviments de cames complicats per fer desaparèixer un principi de panxeta incompatible amb les seves disposicions de Don Joan. Així que sortia el sol, jo ja era a l'aigua, una aigua fresca i transparent on em refugiava, on m'esgotava en moviments desordenats per rentar totes les ombres, tota la pols de París. M'estirava a la sorra, n'agafava un grapat amb la mà, deixava que s'esmunyís entre els dits en un raig groguenc i dolç, em deia que s'escolava com el temps, que era una idea fàcil i que era agradable tenir idees fàcils. Era l'estiu.

El sisè dia, vaig veure en Cyril per primera vegada. Navegava a la vora de la costa en una barca de vela i va bolcar davant la nostra cala. El vaig ajudar a recuperar les seves coses i, enmig de les rialles, em vaig assabentar que es deia Cyril, que estudiava dret i que passava les vacances a casa de sa mare, en una

vil·la veïna. Tenia cara de llatí, molt bru, molt obert, amb un no-sé-què d'equilibrat, de protector, que em va agradar. I això que jo fugia d'aquests estudiants de la universitat, brutals, preocupats per ells mateixos, sobretot per la seva joventut, perquè hi trobaven tema per a un drama o un pretext per al seu tedi. No m'agradaven els joves. Preferia, de llarg, els amics del pare, homes de quaranta anys que em parlaven amb cortesia i amb tendresa, em testimoniaven una dolçor de pare i d'amant. Però en Cyril em va agradar. Era alt i, de vegades, bell, d'una bellesa que donava confiança. Tot i que no compartia amb el pare aquella aversió per la lletjor que sovint ens feia freqüentar gent estúpida, davant de gent desproveïda d'encant físic experimentava una mena de torbació, d'absència; la seva resignació a no agradar em semblava una deficiència indecent. Perquè, què busquem, sinó agradar? Encara avui no sé si aquest gust per la conquesta no amaga una sobreabundància de vitalitat, un gust per l'aventura o la necessitat furtiva, inconfessada, de sentir-se segur, recolzat.

Quan ens vam acomiadar amb en Cyril, es va oferir a ensenyar-me a navegar a vela. Vaig anar a so-

par a casa, molt absorta pensant en ell, i no vaig participar, o ben poc, en la conversa; amb prou feines vaig notar els nervis del pare. Havent sopat ens vam estirar a les gandules, a la terrassa, com cada vespre. El cel estava esquitxat d'estrelles. Les mirava, esperant vagament que comencessin a moure's i a solcar el cel tot caient. Però tot just érem a principis de juliol i no es movien. Sobre la grava de la terrassa, les cigales cantaven. N'hi devia haver a milers, èbries de calor i de lluna, llançant així aquell crit tan graciós durant nits senceres. Algú m'havia explicat que no feien altra cosa que fregar els èlitres l'un contra l'altre, però jo m'estimava més creure en un cant gutural, que els sortia instintivament de la gorja com el dels gats en l'època de zel. Estàvem bé; només uns granets de sorra entre la pell i la brusa em protegien dels tendres assalts de la son. Va ser aleshores quan el pare es va escurar el coll i es va redreçar a la gandula.

—Us he d'anunciar una visita —va dir.

Vaig tancar els ulls desesperada. Massa tranquils que estàvem, allò no podia durar!